

Vanuit mijn hart

Zeg jij weleens hardop wat iemand voor jou betekent? Vaak nemen we daar de tijd niet voor. Zonde. In deze rubriek laten we een lezeres aan het woord die niet langer wil wachten.

Lieve tante Han,

Net achttien was ik toen mijn moeder, jouw zus Jannie, na een ziekbed van twee jaar overleed. Mijn wereld stortte in, opeens had ik geen ouders meer, want mijn vader was zeven maanden daarvoor ook al overleden. Tot overmaat van ramp moest ik na het overlijden van mijn moeder ook nog eens het huis uit. Omdat ik volgens de wet volwassen was, kon geen enkele instantie me helpen met het vinden van een geschikte woonplek. In paniek besprak ik het met mijn oudere zus en jij was daar toevallig ook bij. Mijn zus zei dat ik wel bij haar en haar jonge gezin mocht komen wonen, maar dat hun huis erg klein was. Daarom stelde jij voor dat jij en oom Frans een kamer in jullie huis voor mij zouden vrijmaken. Ik mocht bij jullie komen wonen zo lang als nodig was. **Wat was ik opgelucht dat er een oplossing was voor mijn probleem!** Ik zat op dat moment op de mbo-opleiding Bank & Verzekeringswezen en wilde na het behalen van mijn diploma graag op het hbo verder studeren. Hoewel ik veel verdriet had, lukte het me om me op mijn studie te concentreren. Dat was dankzij jullie mentale steun. Jij en oom Frans boden altijd een luisterend oor en dachten met me mee hoe ik mijn leven verder kon opbouwen. Lief en zorgzaam als je bent, nam jij de moederrol op je, voor mij. Als ik thuis kwam van school vroeg je altijd hoe mijn dag was geweest en waar je mij eventueel mee kon helpen. Samen hadden we het ook vaak over mijn moeder, je deelde

Wendy (38) en haar tante Hanny (69)

'Ik mocht bij jullie komen wonen zo lang als nodig was'

graag je mooie herinneringen aan haar met mij. Zo vertelde je me hoe jullie als jonge meiden vaak aan het grappen en grollen waren tijdens naailes en hoe jullie liedjes verzonnen voor op de gitaar, samen met jullie broers en zussen. Financieel hadden mijn ouders niks voor mij geregeld, dus ik moest het allemaal zelf uitvogelen. Met een maximale studielening kon ik mijn studie, zorgverzekering en kleding betalen en voor de rest, boodschappen en inwoning, hoefde ik maar een klein bedrag per maand naar jou over te maken. **Dat ik kostgeld moest betalen, vond ik meer dan redelijk, want ik was natuurlijk wel een extra persoon die bij jullie inwoonde.** En zo leerde ik meteen goed met geld om te gaan. Na twee jaar ging ik op mezelf wonen, in een andere stad. Voor jou was dat best even slikken, want je had mijn moeder beloofd om goed voor mij te zorgen. Maar we verloren elkaar niet uit het oog. Bij belangrijke momenten, zoals mijn diploma-uitreiking, was je er altijd bij. Helaas overleed oom Frans onverwachts in 2010, vlak na het

overlijden van jouw moeder. **Er volgde voor jou een heffige tijd. Ik voelde me vaak machteloos.** Het enige wat ik kon doen, was jou, samen met je dochter Saskia en zoon Martijn, zo goed mogelijk steunen. Door je te helpen met financiële kwesties, naar je te luisteren en bij je langs te komen op moeilijke dagen zoals met Kerst. Precies zoals je eerder ook bij mij hebt gedaan. Door drukte met werk en mijn eigen gezin zien we elkaar niet zo vaak als we zouden willen, maar als we eenmaal bij elkaar zijn, voelt het meteen als vanouds. Dat zegt, denk ik, alles over onze bijzondere band. We hoeven elkaar niet vaak te zien om te weten dat het goed zit. Ik ben jou en oom Frans zo dankbaar voor alles wat jullie voor mij hebben gedaan, jullie hebben echt een speciaal plekje in mijn hart.

Liefs Wendy

Wil jij ook vertellen wat iemand voor jou betekent? Mail je verhaal in het kort naar post@vriendin.nl, wie weet interviewen we je voor deze rubriek.